

## Čís. 6204.

Umluvil-li ten, kdo vykonával na věci zadržovací právo, s jejím vlastníkem, že upustí od zadržovacího práva pod podmínkou, že bude na věci zřízeno v jeho prospěch exekuční zástavní právo, vlastník věci však napotom se domohl vyloučení věci z exekuce (§ 251 čís. 6 ex. ř.), vznikl onomu nárok na obnovení zadržovacího práva.

(Rozh. ze dne 12. srpna 1926, Rv I 858/26.)

Proti žalobě o vydání automobilu namítl žalovaný zadržovací právo k automobilu pro svou pohledávku 10.975 Kč 60 h za žalobcem. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud k odvolání žalovaného uznal ho povinným vydati automobil proti zaplacení 10.975 Kč 60 h.

Nejvyšší soud nevyhověl žalobcovu dovolání.

## Důvody:

Dovolání uplatňuje dovolací důvody §u 503 čís. 3 a 4 c. ř. s., onen důvod však pouze v tom smyslu, že prý odvolací soud nesprávně a neúplně podává obsah oznámení žalovaného o převzetí automobilu do uschování. Ježto však se v dovolání neuvádí, v čem tato nesprávnost a neúplnost spočívá a ani nedoličuje, jaký vliv tato domnělá vada měla na rozhodnutí, netřeba se důvodem tímto dále zabývat a jest pojednati o druhém důvodu dle čís. 4, který dovolání uplatňuje jen v tom smyslu, že se žalovaný smírem a vydáním automobilu žalobci zadržovacího práva vzdal, jeho trvale pozbyl, že automobil později do své moci dostal jen jako uschovatel ve smyslu §u 259 ex. ř. a že tohoto uschování ve smyslu §u 1440 obč. zák. nesmí nyní zneužiti ku znovunabytí a uplatňování zadržovacího práva. Dovolání nelze dáti za pravdu. Dlužno především na mysli podržeti celý nižšími soudy zjištěný stav věci, jak byl před smírem a jak se vyvinul na základě smíru, jež strany později mezi sebou ujednaly, až do té doby, kdy si žalobce vymohl zrušení exekuce z důvodu §u 251 čís. 6 ex. ř. Až do smíru, správně až do vydání auta měl žalovaný auto ve své moci a vykonával právem na něm zadržovací právo proti žalobci pro nezaplacenou svou pohledávku z jeho opravy. Smírem, který pak ujednal se žalobcem, uvolil se žalovaný automobil mu vydati, avšak jen a teprve tenkrát a jenom za té z ujednání zřejmé a pro platnost a závaznost úmluvy vytčené podstatné výhrady (§ 901 obč. zák.), když žalovaný nabude a ovšem i podrží na automobilu exekuční právo zástavní, které mu mělo býti právně stejnou cennou náhradou za dosavadní právo zadržovací, jež až do té doby uplatňoval. Na základě tohoto smíru dostal žalobce povolení k vydání automobilu teprve tehdy, když ve smyslu tohoto smíru byla na auto provedena soudní exekuce jeho zabavením a když tímto způsobem bylo na něm pro žalovaného zřízeno soudní právo zástavní. Jenom s tímto soudním zástavním právem bylo pak žalobci auto vydáno, by ho mohl pro svou živnost výdělečně používat. Při poctivém plnění této úmluvy nebyl tedy

žalobce oprávněn mařiti tento výslovně vymíněný účel úmluvy tím, že navrhl zrušení exekuce z důvodu §u 251 čís. 6 ex. ř. Žalobce však tak učinil a ježto jde o právo z ohledů veřejnoprávních nezadatelné, nemohl se žalovaný tomuto návrhu z důvodu ujednané smlouvy opíratí. Postup žalobcův však nicméně zakládá v poměru vůči žalovanému hrubé porušení smlouvy, které žalovaného opravňuje, by nyní, kdy žalobce tímto způsobem úmluvu v podstatné části porušil a zřejmě vymíněný účel její zmařil, se toho domáhal, by jeho zadržovací právo, jehož se svolením k vydání auta žalobci vzdal jenom s výhradou, že mu za to bude zřízeno a zachováno soudní právo zástavní, bylo obnoveno a by byl obnoven poměr, který byl před touto úmluvou. Nárok ten jest plně oprávněn dle zásad §§ů 920, 921, 1447 obč. zák., neboť jinak zjednal by si žalobce tímto zřejmým porušením úmluvy právně nepřipustnou výhodu, že by takto dostal do své držby automobil úplně volný, ač jej dle úmluvy měl dostati do své moci zpět jen se soudním právem zástavním na něm zřízeným, kdežto žalovaný by byl ve svém právu nespravedlivě zkrácen, kdyby nyní musel automobil žalovanému vydati bez soudního zástavního práva, s jehož výhradou jediné žalovanému automobil vydati se zavázal a svého času vydal. Vzdání se zadržovacího práva se strany žalovaného bylo přec jen jeho plněním z oné úmluvy, plněním učiněným jen za předpokladu, že také žalobce splní a dodrží svůj závazek, že žalovaný za to dosáhne a podrží zástavní záruky v exekčním zabavení automobilu. V tomto předpokladu byl žalovaný žalobcem oklamán a má tedy nárok, by to, co on plnil, bylo mu navráceno, tedy nárok na obnovení dřívějšího stavu. Žalobce jest na omylu, domnívaje se, že tomuto nároku žalovaného vadí § 1440 obč. zák. Tento předpis stanoví pouze, že svémocně nebo lstivě odejmuté, vypůjčené, v uschování nebo v nájem vzaté věci nejsou předměty zadržovacího práva ani započtení, čímž zákon chce zameziti, by detence nabyté z těchto právních důvodů nebylo zneužito osobováním si práva zadržovacího pro nároky, které těmto osobám proti druhým přísluší. O takový případ však v této věci nejde, neboť zde jedná se pouze o obnovu zadržovacího práva, které žalovaný již dříve správně dle zákona nabyt a měl a kterého se žalovaný právem domáhá proto, že žalobce porušil podstatnou výhradu úmluvy, za níž upuštění od zadržovacího práva dosáhl.

### Čís. 6205.

**Ku zajištění nepeněžitého plnění nelze povolití prozatímné opatření omezením dlužníkovy moci nad předmětem, jehož se závazek netýče.**

(Rozh. ze dne 12. srpna 1926, R II 245/26.)

K zajištění nároku na dodání automatické žehličky navrhla firma R., by odpůrci (firmě H.) bylo zakázáno nakládati s nárokem, který prý jí přísluší vůči firmě B., na vydání u ní jsoucí bedny, jež obsahuje železnou strojní žehličku, a zvláště by jí bylo zakázáno přijmouti bednu, již jest na základě onoho nároku vydati. Soud první stolice proza-